

poschodí v regulovaném území se jeví nezákonným. Než tato námitka je v podstatě pouhým opakováním námitky odvolání, kterou žal. úřad vyvrátil poukazem na to, že st-li dovolaná ustanovení zákonů o stavebním ruchu neruší statutární práva zastupitelského sboru a že ustanovení ta připouštějí pětioschodovou výšku domů jen jako maximum s podmínkou, že to veřejný zájem a pravoplatné zastavovací podmínky připouštějí, čehož právě v daném případě není. Proti správnosti tohoto názoru žal. úřadu neobsahuje však stížnost žádné námitky. Než stížnost dovozuje také obdobně jako odvolání st-lů, že v daném případě nebylo pro výškové omezení žádných veřejných důvodů, a to ani důvodu hygienického, ani důvodu estetického, jak podrobně shodně s odvoláním je ve stížnosti rozvedeno. Na tyto vývody odvolání žal. úřad reagoval v důvodech svého rozhodnutí tak, že veřejné estetické a zdravotní zájmy vyžadují, aby celý blok byl zastavěn v jednotné výšce 18 m. Jestliže však st-lé ve svém odvolání popírali, že by veřejné zájmy v daném případě podobného omezení vyžadovaly a své stanovisko také blíže odůvodňovali, pak bylo povinností žal. úřadu, aby uvedl, v čem tyto veřejné zájmy shledává a proč neuznává důvody, jež odvolání blíže uvádělo proti výškovému omezení. Omezil-li se žal. úřad na pouhý všeobecný poukaz k veřejnému zájmu, pak nevyhověl povinnosti uložené mu ustanovením § 70 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., platným podle § 82 cit. nař. i pro úřad odvolací, co do řádného odůvodnění. Tento procesní nedostatek stížnost právem vytýká, pročez bylo nutno uznati, že nař. rozhodnutí je také v tomto bodě stíženo podstatnou vadou řízení. — —

Č. 12.807.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss: * Nejvyšší správní soud není podle § 3 a) zákona o ss příslušným rozhodovati o stížnosti do rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně jakožto odvolacího soudu v kárných věcech soudců.

(Nález z 4. března 1937 č. 5068/36-3.)

Prejudikatura: Boh. A CCCCLXVII/34.

Věc: JUDr. Eliáš S. v Mukačevě proti rozh. nejvyššího soudu v Brně jako odvolacího soudu v kárných věcech soudců z 27. června 1936 o kárném potrestání.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Podle příloh stížnosti předložených st-lem byl tento jako okr. soudce v Mukačevě nálezem vrch. soudu v Košicích jako disciplinárního soudu z 5. prosince 1935 uznán vinným služebním přečinem podle §§ 46 a 47 cíl. patentu z 3. května 1853 č. 81 ř. z. a podle § 2 zákona z 21. května 1868 č. 46 ř. z., a uložen mu podle § 6 bodu a) cit. zákona kárný trest přeložení ve stejné hodnosti na jiné služební místo bez nároků na stěhovací náklady.

Proti tomuto kárnému nálezu vznesl st-1 odvolání, o němž nař. rozhodnutím rozhodl nejvyšší soud v Brně jako soud odvolací v kárných věcech soudců, nevyhověv odvolání a potvrdiv kárný nálezn s tou změnou, že »okr. soudce Dr. Eliáš S. porušil činem uvedeným v kárném nálezu služební povinnosti jemu v § 47 — nikoliv i v § 46 — soudní instrukce č. 81/1853 ř. z. uložené« a že je práv z případných nákladů kárného řízení odvolacího.

Maje rozhodovati o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí pro vadnost řízení a nezákonnost, musil nss především nejen vzhledem k vývodům stížnosti, ale i z povinnosti úřední, uložené v § 4 zákona č. 36/1876 ř. z. o ss, zkoumati předpoklady své vlastní příslušnosti.

Podle § 2 právě cit. zákona ve znění, jehož se mu dostalo § 2 bodem č. 1 zákona č. 3/1918 Sb., rozhoduje nss ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím neb opatřením některého správního úřadu mu bylo v jeho právech ublíženo (odst. 1). Správními úřady, proti jejichž rozhodnutím neb opatřením může býti vznesena stížnost k nss, jsou jak orgány správy státní, tak orgány správy zem., okr. a obec. (odst. 2). Rozhodnutí neb opatření nepřestává býti výrokem správního úřadu proto, že při rozhodování buď ve stolici poslední nebo v některé stolici nižší zúčastnil se jako člen rozhodujícího nebo nařizujícího úřadu řádný soudce (odst. 3) . . . Podle § 3 jsou z příslušnosti nss vyloučeny a) záležitosti, o kterých náleží rozhodovati řádným soudům . . . Z ustanovení těchto je zřejmo, že příslušnost nss je zákonem vymezena jednak pozitivně, že jde o akt správního úřadu ve věcech veřejné správy (státní, zem., okr., obec.), jednak negativně, že nejde o záležitost, která platnými předpisy je přikázána do kompetence řádných soudů (třeba šlo tedy o věc týkající se veřejné správy).

Stížnost, dovolávajíc se prve cit. § 2 zákona o ss ve znění zákona č. 3/1918 Sb. a poukazujíc na nálezn nss z 13. ledna 1930 č. 12.495/28 (Boh. A 8346/30), domáhá se proti nálezu nejv. soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech soudců ochrany nss; netvrdí sice, že nejv. soud v naznačené funkci není »soudem«, resp. »řádným soudem« ve smyslu § 3 písm. a) zákona o ss, ale stojí přes to na stanovisku, že nss je příslušným k rozhodování o vznesené stížnosti; má tedy nepochybně zato, že rozhodnutí nejv. soudu jakožto soudu odvolacího v kárných věcech soudců je považovati za akt státní správy a proto i nejv. soud v této funkci za orgán státní správy, tedy »úřad správní« ve smyslu § 2 zákona o ss. Toto stanovisko nemohl však nss uznati za správné.

V zákoně č. 36/1876 ř. z. není sice pojem úřadu správního ani soudu nijak definován, ale ze znění shora uvedených jeho předpisů a jich souvislosti vyplývá přece tolik, že zákon klade pojem úřadu správního v protiklad k pojmu řádného soudu, že tedy nepovažuje za správní akty takové konečné (§ 5) výroky (rozhodnutí, opatření), které byly vydány řádnými soudy v záležitostech, o nichž jim přísluší rozhodovati, t. j. výroky vydané v mezích přikázané jim pravidelné kompetence. Také

ústavní listina č. 121/1920 Sb. obsahuje v hlavě III. předpisy o moci vládní a výkonné a jedná speciálně v §§ 85—93 o ministerstvech a nižších správních úřadech, kdežto v hlavě IV. jedná zvláště o moci soudcovské a stanoví v § 94, že soudnictví vykonává se státními soudy, jichž organizaci, příslušnost věcnou i místní, jakož i řízení před nimi stanoví zákon, — v § 96 odst. 1 pak normuje, že »soudnictví je ve všech stolicích odděleno od správy«. Organizace a příslušnost nejv. soudu jest upravena zákonem č. 5/1918 Sb. ve znění zákona č. 216/1919 Sb. Podle jeho čl. I. vztahuje se působnost tohoto soudu jednak na věci soukromoprávní (sporné i nesporné — § 3), jednak na věci trestní (§ 4). »Mimo to rozhoduje (podle § 5) zvláště: . . . g) o disciplinárních věcech proti soudcovským i nesoudcovským úředníkům a sluhům nejvyššího soudu patřícím do jeho osobního stavu nebo u něho zaměstnaným, pak proti předsedům, místopředsedům a radům vrchních zemských soudů a předsedům a místopředsedům sborových soudů I. stolice jako nalézací soud a proti jiným soudcovským úředníkům, advokátům a notářům jako odvolací soud s konečnou platností.« Z ustanovení tohoto zákona je viděti, že přikazuje disciplinární věci soudců nejvyššímu soudu v Brně jako soudu nalézacímu, t. j. soudu rozhodujícímu v první a jediné stolici, nebo jako soudu odvolacímu, t. j. soudu rozhodujícímu ve II. a zároveň poslední stolici, jde-li totiž o případy, ve kterých ve stolici prvé rozhodoval vrchní soud jako kárný soud podle zákona č. 46/1868 ř. z.; v obou případech však označuje zákon nejvyšší soud v této jeho funkci ve věcech disciplinárních soudců jako s o u d. Nelze proto rozhodování v disciplinárních věcech soudců ani po rozumu zákona č. 36/1876 ř. z. považovati za rozhodování úřadů správních, kdyžtž jde o záležitosti přikázané do oboru kompetence ř á d n é h o s o u d u, obsazeného v ý h r a d n ě soudci z povolání, nadanými jak nezávislostí funkční po rozumu § 98 ústavní listiny, tak neodvislostí osobní ve smyslu § 99 ústavní listiny (srov. Dr. Hácha ve Slovníku veřejného práva čs., díl II., str. 833, heslo »Nejvyšší správní soud«) — tedy ř á d n é h o s o u d u v plném a pravém toho slova smyslu. Že disciplinární soudy a zejména pak i disciplinární senáty nejvyššího soudu v Brně jako odvolací soudy v kárných věcech soudců jsou soudy, resp. řádnými soudy a nikoliv úřady správními, vyplývá také ze znění a obsahu jednotlivých ustanovení zákona č. 46/1868 ř. z. o disciplinárním řízení proti soudcovským úředníkům a nedobrovolném jich přeložení na jiné místo nebo do výslužby (srov. na př. §§ 9, 10, 11, 14, 15, 16, 17, 21, 24 a j.).

Nejsou-li tedy senáty nejvyššího soudu v Brně rozhodující v kárných věcech soudců úřady správními, nýbrž »řádnými soudy«, není žádné pochybnosti, že je příslušnost nss podle § 3 a) zákona o ss v těchto věcech vyloučena.

Ani poukaz na ustanovení § 2 bodu 1 zákona č. 3/1918 Sb. nemá tu rozhodujícího významu, poněvadž tento předpis má na zřeteli pouze takové kolegiální úřady správní, ve kterých se na rozhodování z ú č a s t ě ů je řádný soudce, nikoli však případy, kde v poslední stolici rozhodují výhradně soudy obsazené v e s m ě s ř á d n ý m i

soudci, jako je tomu u nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech soudců. —

Ostatně vyslovil nss již ve svém usnesení z 19. března 1934 č. 6117 Boh. A CCCCLXVII/34 (srovn. též usnesení z 9. září 1922 č. 10.569 Boh. A CXV/22 týkající se advokátů) právní názor, že nss není podle § 3 a) zákona o ss příslušným rozhodovati v disciplinárních věcech proti soudcům. Na právním názoru tom setrvává nss i v případě st-lově, nemaje z důvodů shora naznačených příčiny od něho se odchýliti.

Č. 12.808.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Pro otázku, je-li budova osvobozena podle § 51 zákona č. 44/1927 Sb. od obecní dávky z nájemného, je rozhodno, je-li objektivně osvobozena od státní daně domovní podle § 49 cit. zákona. — II. * Tuto otázku řeší si dávkový úřad prejudiciálně samostatně potud, pokud o otázce osvobození od státní daně domovní, na finanční úřady vznesené, nebylo těmito úřady pravoplatně rozhodnuto. — III. * Správní úřad je rozhodnutím příslušného úřadu o otázce prejudiciální vázán teprve tehdy, když rozhodnutí to je v právní moci.

(Nález z 4. března 1937 č. 10.059/37.)

V ě c: Městská obec Frývaldov proti rozh. okr. úřadu ve Frývaldově ze 7. května 1934 o obecní dávce z nájemného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Usnesením městského zastupitelstva ve Frývaldově z 9. září 1932 zamítnuto bylo odvolání Růženy K. proti platebnímu rozkazu z 23. května 1932, kterým byla jí předepsána dávka z nájemného za rok 1932 z domu čp. 348 ve Frývaldově.

Dalšímu odvolání Růženy K. vyhověl okr. úřad ve Frývaldově nař. rozhodnutím a plat. rozkaz na dávku z nájemného zrušil. V důvodech pak uvedl toto: Je beze sporu, že novostavba Růženy K. má se posouditi podle zákona o stav. ruchu č. 44/1927 Sb. § 31 tohoto zákona stanoví: »Za malé byty považují se stavebně v sobě uzavřené byty, jejichž obytná podlahová plocha nepřesahuje celkem 80 m².« V § 49 tohoto zákona jest určeno: »Lze-li stavbu považovati za dům s malými byty, či za jinou stavbu, budiž posuzováno podle platných ustanovení o dani domovní.« Podle § 136 zákona o přímých daních č. 76/1927 Sb. se považují za malé byty ony, které jsou stavebně v sobě uzavřené a jejichž podlahová plocha nepřesahuje 80 m². Jelikož oba byty v novostavbě Růženy K. mají obytnou podlahovou plochu 68.15 m², po případě 66.25 m² a jsou stavebně v sobě uzavřené, vyhovují zákonitým ustanovením jako malé byty, a pro okr. úřad není nejmenšího důvodu, aby je považoval za jiné. Této stavbě začaté a stavebně dokončené v roce 1925 přináleží tedy ve smyslu ustanovení § 49 zákona č. 44/1927 Sb. o stavebním